

Satisfiers

Parlem de sexe

Montse Barderi * Gemma Lienas

Sol Picó * Lluçia Ramis

Laura Rosel * Care Santos * Pat Vila

Satisfiers

Parlem de sexe

Montse Barderi * Gemma Lienas

Sol Picó * Lluçia Ramis

Laura Rosel * Care Santos * Pat Vila

UNA IDEA ORIGINAL DE COLUMN EDICIONS

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2022

© MONTSE BARDERI, 2022

© GEMMA LIENAS, 2022

© SOL PICÓ, 2022

© LLUCIA RAMIS, 2022

© LAURA ROSEL, 2022

© CARE SANTOS, 2022

© PAT VILA ARMANGUÉ, 2022

© DE LES IL·LUSTRACIONS DE L'INTERIOR I LA COBERTA: ADARA SÁNCHEZ ANGUIANO

© COLUMN EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2871-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 438-2022

FOTOCOMPOSICIÓ: AURA DIGIT

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

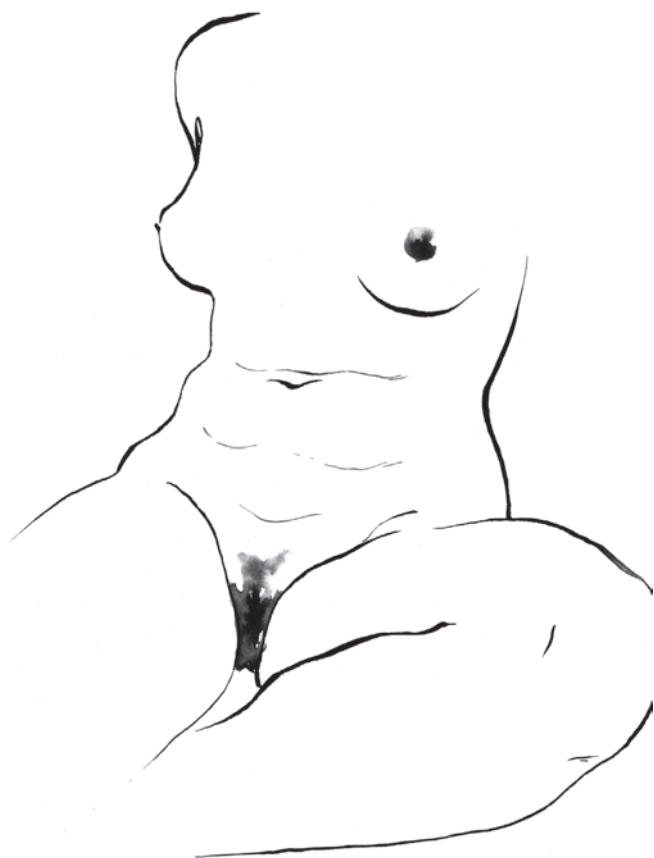
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

Índex

<i>Introducció. ALGÚ VOL CAFÈ DESPRÉS</i> DE LES POSTRES?	13
<i>SAPIENS ETICOSEXUAL.</i> <i>Montse Barderi</i>	21
<i>TOCATA I FUGA.</i> <i>Gemma Lienas</i>	41
<i>COS QUE ES FON</i> <i>Sol Picó</i>	59
<i>EL DESIG DELS ALTRES.</i> <i>Llúcia Ramis</i>	73

LILITH	89
<i>Laura Rosel</i>	
EL NORANTA PER CENT	103
<i>Care Santos</i>	
T'INVENTAVA NOMS I ALTRES CARÍCIES . . .	121
<i>Pat Vila Armangué</i>	
BIOGRAFIES	141

SAPIENS ETICOSEXUAL

Montse Barderi

Jo crec que, més que una dona marcada per la seva orientació sexual, soc una dona determinada per un romanticisme recalci-trant. Si m'hagués de definir, seria com a *Sapiens* sexual, és a dir, el que més m'excita d'algú és el cervell. No entenc gaire com a alguns homes els pot excitar el clixé de la tonta ingènua; em sembla una depravació socialment molt estesa i per a mi del tot incomprensible. Pobra Marilyn, ella que llegia Joyce...

Una dona intel·ligent, comprensiva, generosa, íntegra, amb discurs i una personalitat consistent em semblen les mesures de la perfecció sexi. En canvi, sembla que posem l'atractiu en la tonificació, la tauleta de xocolatina als abdominals, els estiraments dermatològics i un bronze-

ja massa uniforme i constant per no ser d'UVA. M'interessen molt més els interiors de les cases, especialment la biblioteca, que les façanes.

I, a més, és molt més fàcil trobar una dona interessant a mesura que passa el temps. Calen anys per arribar a ser algú que valgui la pena escoltar, que té un pòsit de lectures, experiències, vivències i reflexions elaborades amb el seu cap i l'ajuda del temps, el gran escultor.

Al «Da Ya Think I'm Sexy?» de Rod Stewart hi respondria amb allò de «Talk to Me» d'Eurythmics, i només després hi afegiria la segona part del títol de la cançó «Like Lovers Do».

Tornant a les pulsions romàntiques, ja les recordo amb les nenes de la meua classe cap als catorze anys. Però en el meu cas no acabava de comprendre com era possible que, sent jo mateixa una nena, m'agradessin les nenes com jo; allò no podia ser, i és que en aquell moment tot el que m'arribava del món (contes, còmics, televisió, revistes, cançons, històries familiars, etc.) eren les relacions heterosexuales. No, no teníem porno. De fet, avui he llegit que l'accés a la pornografia s'ha avançat als vuit anys de mitjana. Que la pornografia actuï com a educador sexual i

afectiu té i està tenint unes conseqüències nefastes en la nostra societat, especialment pel que fa a la plena emancipació de les dones, i una cultura de la violació que no sabem com exterminar.

Però tornant a mi, que és l'objecte d'aquest text, la meva adolescència va ser força terrible sentimentalment parlant. En una ciutat de mida mitjana com Sabadell, sense cap referent ni associació LGTBI, la meva vida consistia a enamorar-me d'alguna de les meves amigues. La cosa no va funcionar mai. Com a màxim, i de tant en tant, vaig aconseguir fer una mena de sexe que no en dèiem sexe i que representava que preparava per al sexe veritable amb els nois. Suposo que era més fàcil fer-se aquestes pel·lícules que dir-se a elles mateixes: «Estic sent ara mateix molt però molt lesbiana». Així que la meva adolescència va ser un cúmul de fantasies romàntiques amb més pa que formatge que acabaven com el rosari de l'aurora.

Com que era un espècimen únic, sense procedència ni tradició, sense exemples ni models a l'abast, vaig arribar a la mateixa conclusió, gens original per cert, d'una de les novel·les primerenques sobre el lesbianisme, publicada el 1928

per Radclyffe Hall, *El pou de la solitud*: m'agradaven les nenes perquè segurament era un nen per dins, de manera que em vaig començar a fer dir Toni per la gent que no em coneixia. Jo de petita em deia Toni Barderi i jugava a futbol amb els nens.

També he de dir que ser nen em resultava molt més divertit que ser nena. Podia córrer, saltar i a les pel·lícules fer esgrima, i no ser la dona espantada i que crida mentre els homes lluiten, mouen el món i fan història.

Quina llàstima no haver sabut que existien les dones que fan esgrima o haver tingut la possibilitat d'admirar l'equip femení del Futbol Club Barcelona. Quina llàstima no haver tingut cap dona, com ara la Fina Birulés, per explicar-me que una dona és tot allò que una dona vol ser. Aleshores m'hauria adonat que podia jugar al futbol, muntar a cavall o estimar una altra nena sense haver de dir-me Toni.

Però el Toni va haver de morir amb l'arribada de la pubertat, els pits i la impossibilitat del camuflatge.

No sé gaire bé com vaig viure aquella etapa, crec que amb dolor i vergonya i sense cap infor-

mació. Però vull pensar, necessito creure, que a poc a poc em vaig reconciliar amb el meu cos, vaig anar buscant informació i discursos que m'ajudessin a entendre'm, i lentament vaig convertir-me en la dona que soc avui i que no vol parar de créixer: orgullosament dona, feminista, lesbiana, inclusiva, animalista, profundament democràtica, defensora acèrrima del debat i la paraula, algú que està convençuda que la cultura és la solució a molts dels problemes de la nostra contemporaneïtat.

Però això de lesbiana, així, tal qual, doncs què voleu que us digui? Sincerament, les dones no m'han agradat mai; sempre m'ha agradat una sola dona i sobretot m'ha agradat després de parlar-hi molt. Jo soc d'enamorar-me a través del temps i la paraula. I crec que avui també podria enamorar-me d'homes savis, intel·ligents, comprensius i sobretot bones persones. Abans he dit que soc *Sapiens* sexual, i crec que soc *Sapiens* eticosexual. Una persona que no sigui bona persona, que no em tracti bé, avui ja puc dir que no m'interessa gens.

El camí per arribar fins aquí ha estat llarg, i ha estat per a mi molt més difícil —i impor-

tant— que l'orientació sexual o l'obtenció de l'orgasme, que, sincerament, sempre m'ha resultat el més fàcil i mecànic del món. M'ha costat molt més de trobar en l'altra un tracte d'amor, consideració i respecte, un tracte de generositat i bondat, un tracte que durant massa temps i en nom de l'amor no he estat capaç de reivindicar per por, precisament, que em deixessin. Per a mi aprendre a estimar ha volgut dir exactament això: vincular l'amor i l'ètica, i convertir aquesta aliança en la base del desig sexual. No és fàcil, ja que significa alguna cosa així com que només vols el que de veritat et convé. És una mica com si us diguéssiu que em venen més de gust les fruites i les verdures que els greixos insaturats de la pastisseria industrial.

Arribats aquí vull obrir un parèntesi. Són les dones heterosexuals del tot heterosexuals? O més aviat som totes bisexuals? Un estudi força recent de la Universitat d'Essex va analitzar la resposta sexual de centenars de dones que asseguraven que no els agradaven gens ni mica les dones, que es declaraven absolutament heterosexuals, i, ves per on, totes es van excitar igual amb estímuls dels dos sexes. També hi ha l'escala de Kinsey,

que parla de sis graus de *gaiositat*, i que va des del sempre al mai, amb moltes franges enmig. Així que vinga, amigues heteros, quantes de vosaltres heu tingut un moment lèsbic i no l'heu confessat mai a ningú? D'acord, d'acord, mai dels mais, amén. O se us escaparà un dia amb un parell de copes i bon ambient per mostrar que també teniu una part contestatària i rebel? En aquest petit convit de Plató protagonitzat només per dones potser seria el moment de compartir-ho.

Sigui com sigui, cal escriure, pensar i parlar sobre això, ja que s'ha explicat molt poc, i hi ha ferides ocultes, vergonyes innecessàries, vivències tapades per silencis i oblits forçats. I qualsevol oblit, si és forçat, es recorda.

Després de tantes males experiències amb les amigues heteros, amb les quals, amb totes, conservo l'amistat i que són avui per a mi com germanes —tot i que sé que no podré parlar mai amb elles d'aquests temes, ja que és com si pel fet de ser escriptora tingués una imaginació desbocada—, vaig decidir anar a la caça de l'autèntica lesbiana, de la lesbiana de pota negra, de la lesbiana pura, com la Chavela Vargas, que no «conoció varón».

Aleshores tenia un baròmetre del grau de lesbianisme d'una dona: cabells curts, 1 punt. Ungles tallades, 1 punt. Ungles pintades, -1. Ungles llargues, -2 punts. Ungles com la Rosalía, -35 punts. Roba austera, 3 punts. Jersey d'angora rosa, -1. Joies, -1. Està llegint *Carol*, de la Highsmith, *Orlando* de la Woolf o *Te deix amor la mar com a penyora* de la Riera, 25 punts.

Com va ser el sexe amb la lesbiana pura? Genial, és clar, i a més jo, com moltes de les dones de la meva generació, ens ho permetem tot i més al llit si estem enamorades. Enamorades, ja no pequem gens ni mica, i desfermem la passió desmesuradament, sense retop ni brides, que diria la Marçal. Si estimes i adores i estàs enamorada, el cel del sexe se t'obre de bat a bat, perquè ja no és vici, és una mena de consagració religiosa.

Però aleshores també era, no em penso enganyar en aquests moments de la vida, un motiu d'ansietat, angoixa i desesperació (sonen moltes músiques de bolero recordant el meu passat) per una raó molt simple: el sexe era l'últim mitjà que tenia per convèncer l'altra que es quedés amb mi. Era una batalla desesperada per no ser abandonada. Ai la paraula *abandó*, quin dolor

que causava! Si avui pogués parlar amb el meu jo de fa trenta anys li diria: «Reina, que et deixi, no passa res, l'alternativa —aguantar al preu que sigui per mantenir-la amb tu— no val la pena. No importa que t'abandoni, el gran problema és que t'abandonis a tu».

Efectivament, amb el sexe jo feia la cançó de l'enfadós: «Soc la dona de la teva vida, és que no te n'adones?». I quan ja no em quedaven arguments, quan ja no sabia com retenir-la, quan les coses no anaven bé, sempre em quedava el fet de ser la dona pantera al llit. Sense tabús, sense límits i d'una generositat absoluta. Segur que moltes dones —i també molts homes—, tinguin l'orientació sexual que tinguin i siguin cis o trans, reconeixen en les seves vides el mateix sentiment. No cal dir que ens assemblem moltíssim i ens motiva el mateix, com ara la felicitat d'estar a prop de qui estimem.

Tristament, el millor sexe per a mi sempre ha estat unit a relacions impossibles. El sexe era l'última carta d'un joc on no podia guanyar. Però hi jugava una vegada i una altra, fent-me trampes conceptuals, convençuda que si es tornava a embolicar amb mi no la perdria. Se n'ana-

va igualment, és clar, i em quedava absolutament destrossada per haver d'oblidar tantes vivències sublimes. I és que a mi el sexe sempre m'ha vinculat molt, l'he considerat una forma d'unió insuperable. També cal aclarir que a mi una dona o m'ha agradat molt o no m'ha agradat gens; per tant, soc facilíssima o directament impossible. Així, és lògic també que m'agradi absolutament, i no voler-la perdre hagi estat una i la mateixa cosa.

No he sabut jugar, ni n'he volgut aprendre mai, cap de les tècniques de seducció que la meva mare mirava que fes els dies que em veia trista: «Fes-te la desmenjada, no li truquis de seguida, fes-te valdre, que et vagi al darrere».

Jo sempre he necessitat creure que la dona que estimava era molt més intel·ligent que la saliva del ca i l'estímul intermitent de Paulov. I, finalment, sempre he conclòs que, si he de fer veure tant que no m'importa, em resulta molt més fàcil que no m'importi de debò. No he volgut mai seduir així perquè em semblava una falta de respecte a la intel·ligència de la dona que admirava. I sí, tinc molt vinculat el sentit de l'enamorament amb el de l'admiració. No sabré mai

si aquestes tècniques que amb tanta insistència la meva mare volia que portés a la pràctica m'haurien funcionat. Ja és massa tard i sempre m'he volgut així: de cara, amb voluntat, amb coratge, volent parlar, fent cartes d'amor i obrint-me de bat a bat. No m'ha anat malament; sense estira-i-arronses ni cortines de fum he tingut unes vistes privilegiades al cor de l'altra. I la veritat és que he vist cors molt peluts, desorientats, immadurs i sonats, però per sort ja no són a la meva vida.

Sí, he tingut molta sort. He estat amb, i he perdut pràcticament, totes les dones de qui m'he enamorat. La banda sonora ideal d'aquesta època hauria estat «Love is a Losing Game» d'Amy Winehouse. He estat molt afortunada perquè he pogut viure tot el que he volgut, he estat amb qui he volgut estar, he patit tot el que havia de patir i no em sento com la meva mare, que només va conèixer un sol cos. Que al final de la seva vida es queixava d'haver viscut tan poques coses! Jo he pogut viure plenament el sexe i els sentiments amb les dones que he desitjat. No em sembla gens important que hagin estat moltes o

poques, però sí imprescindible que les hagi desitjat. I que m'hagin desitjat a mi. Això que dic em sembla important: que no et quedi res al sac per viure, que no sentis que hi ha coses que no t'has atrevit a fer, o a sentir, a provar o a comprovar. És molt diferent atrevir-te i fracassar que no intentar-ho. Avui, no voldria estar amb cap de les dones que he perdut, no m'interessen gens, però si no m'hagués llençat per l'espadat, segurament enyoraria «el alto sueño del amor perfecto», que deia Lorca, el gran amor que avui tindria si m'hagués atrevit a viure'l... No, avui sé que aquest amor no era en cap d'elles. Quin valor incalculable té avui aquesta certesa! Hi ha molts fracassos a la vida que amaguen una victòria si acompanyen un valuós coneixement. Saber que no podia ser és completament diferent d'haver de dir-me avui: «Ho tenia a frec de llavis i no vaig atrevir-me a viure-ho, qui sap si avui podríem estar juntes, sentia que era el meu gran amor». Jo m'he guanyat el dret de no haver-me de dir mai, avui, coses com aquestes.

També em sembla important el fet de viure el desig en plenitud i consciència. És molt trist quan moltes dones d'edat madura em diuen que

han viscut molt poc, que s'han permès sentir molt poc. I com que no han viscut res en la joventut perquè, per exemple, senten que es van casar massa joves, avui, fent un darrer pols al temps, volen que aquelles vivències arribin ara. Jo, afortunadament, no tinc aquesta sensació. He viscut i he estimat tant com he pogut, i avui més aviat sento una mandra infinita per qualsevol vivència turmentosa. Les vacunes actuen amb petites dosis d'antígens que indueixen a la formació de defenses; jo sé que també et pots vacunar completament per sobredosis, i que si et salves, ja no hi tornes a caure.

Avui reivindico el sexe de la dona madura, menopàusica que soc. Per a mi el sexe és una part més d'un tot, no menys important que les carícies, el suport emocional, les abraçades, els t'estimo diaris, els sopars a la vora del mar, l'«Etic amb tu, no pateixis, ens en sortirem, d'aquesta»... El sexe és un regal més d'un dia a dia amable, no un clam desesperat.

No tinc cap dubte que, a la jove que vaig ser, la meva sexualitat actual li semblaria molt domesticada, mancada de l'esquinç de la desesperació, i segurament no la convenceria i m'acusaria

dient-me que m'he acomodat, que m'interessa massa no patir... Però jo li diria que ja no tinc ganes ni edat per cantar la ranxera de la seva joventut: «Follar y llorar, llorar y llorar». Però l'animaria perquè faci tot el que està fent: que folli, que plori, que escrigui cartes d'amor, que supliqui que es quedi. Que cada idea desmesurada i tràgica que tingui, l'executi sense dilació. Necessito tot el que farà per conquerir la serena felicitat que tinc avui. Cada estavellada seva és un tros de coixí del meu present.

El sexe avui és una part no conflictiva de la meua vida, tot i que tinc moltes tiranies per superar, moltes imposicions socials que aprenc a detectar, jutjar i, si puc, neutralitzar. N'hi ha tantes! Massa instruccions i models, massa exigències i estàndards, massa què és sa, què és necessari, què cal fer, cada quant a la setmana. Falten llibertat i naturalitat, i menys clixés del que se suposa que hem de viure i ser; cal un aprenentatge amb respostes noves sorgides del diàleg sincer amb una mateixa. No vull instruccions per viure, i en rebo massa arreu on miro.

Avui soc *lesboomer*, una dona de més de cinquanta anys que fa mitja vida que viu amb la

mateixa dona, tot i que el meu model de família no el veig gens representat. Quina llàstima! Tenim una vida còmoda, sense fills; gaudim molt de la cultura; ens encanta cuidar les flors del pati, llegir a la tarda; mirem de tenir hàbits saludables, i comencem el matí fent esport i esmorzem llegint els diaris. És una relació plena de complicitat, de rialles, de converses profundes entre dues dones que s'estan fent grans i que han aconseguit més o menys dedicar-se al que volien, que senten que tenen una vida plena.

També tenim el desig de tenir un jardí vora el mar, com deia la Rodoreda. I avui, fins i tot, l'alegria de tenir-lo, de poder-ne gaudir tot l'any. Les ganes d'estar juntes, la certesa d'estar juntes, l'àncora forta en un món de tempestes.

La nostra vida és plena de moments tendres, entranyables i divertits: els mals d'esquena, els atacs de lumbàlgia, el nou matalàs, el genoll que et falla, el menjar una mica de més i ja notar-t'ho, la maleïda nova distribució del greix per culpa de la menopausa, el no saber fer anar els comandaments, el tenir una sufocació simultània a les quatre de la matinada, la discussió per decidir a quin racó de la casa s'ha de posar la cinta de cór-

rer, l'agafar-nos mútuament les ulleres perquè no veiem la lletra d'una carta en un restaurant bonic un dissabte al vespre, el començar a pensar —sense gosar-nos-ho dir— que és millor que agafem el cotxe abans que es faci fosc perquè ja no ens hi veiem tan bé com abans. L'inici de la vellesa és deliciós quan tens un bon costat. I això no eximeix que hi hagi moments de passió, de complicitat, de felicitat desfermada. Però la vida és això, un tot barrejat que ha de donar com a resultat final una existència que estigui prou bé. Ja ho sé, que això es pot dir de tothom, però és que ens assemblem molt uns i altres, siguem com siguem.

Potser algú pensarà que dones com jo patim la interseccionalitat que ens fa tres voltes discriminades: com a dones, com a lesbianes i com a velles. I, malgrat tot, carai, que bé que vivim. I que bé que sabem follar quan ens dona la gana.

